

Milanosta vauhtia

Suomen jääkiekkomaajoukkue, Leijonat, on maan rakastetuin joukkue. Suomalaiset ovat vuosikymmenien ajan aina seuranneet leijonarintaisten taistelua mm-kisoissa, vaikka useimmiten turnaus onkin päättynyt pettymykseen.

Paitsi vuonna 1983, jolloin se päättyi helpotuksen huokaukseen, kun Anssi Melametsä onnistui turnauksen viimeisessä ottelussa tekemään maalin, jolla Suomi säilyi mm-kisojen A-sarjassa.

Ensimmäisen, ja kauan kaivatun arvokisamitalinsa Suomen jääkiekkomaajoukkue voitti Calgaryn olympialaisissa 1988. Viimeisessä ottelussa kaatui olympiakultaa voittanut Neuvostoliitto.

Suomi oli ollut niin lähellä mm-mitalia sitä kuitenkaan voittamatta, että aloimme itsekkin uskoa olevamme jääkiekkomaailman Aku Ankka, joka ei koskaan voittaisi mitään.

Kun Pentti Matikainen valitsi nuoren joukkueen Prahnan mm-kisoihin 1992, suurimmat epäilijät olisivat pysäyttäneet joukkueen matkan jo lentokentällä.

Nuori joukkue taisteli kuitenkin Suomelle maan ensimmäisen mm-mitalin, hopeaa.

Seuraavana vuonna Suomi ottikin jälleen tutun, arvaamatoman, roolinsa ja romahti seitsemänneksi. Pentti Matikaisen aikakausi maajoukkueen päävalmentajana päättyi ja hänen tilalleen palkattiin ruotsalainen Curt Lindström.

Curt Lindström sai mukaan kokeneita suomalaisia, jotka olivat syystä tai toisesta olleet maajoukkueesta sivussa. Hän valitsi maajoukkueeseen myös nuoria lahjakkuuksia, jotka olivat matkalla huipulle.

»Curren« ensimmäisellä kaudella Suomi voitti olympiapronssia Lillehammerissa pelaten asiantuntijoiden mielestä turnauksen – ja maailman – parasta jääkiekkoa. Välierässä Kanada kuitenkin pudotti Suomen. Pari kuukautta myöhemmin pelatuissa Milanon mm-kisoissa Suomietenihienostiloppuotteluun

ja odotukset olivat jälleen korkealla. Jälleen kerran Kanada iski kuitenkin suomalaisille jauhot suuhun, sillä kertaa tosin vasta rangaistuslaukauskisan jälkeen.

Suomen viimeisen rangaistuslaukauksen ampui Mika »Veikko« Nieminen, joka harhautti, ja yritti nostaa kiekon rystyiltä yläkulmaan. Ei mennyt.

Loistavasti pelanneella Suomen maajoukkueella – joka hävisi Lillehammerin kisoissa vain yhden erän, eikä Milanossa yhtään – oli kaudella 1994–95 vain yksi tavoite: maailmanmestaruus.

Hannu Aravirta, valmentaja

Matka mestaruuteen käynnistyi jo Lillehammerista. Se ei siis ollut ihan hetken hurmaa. Olympiaturnaus oli ollut ihan huikea turnaus ja pettymys oli suuri, kun putosimme loppuottelusta, sillä olimme pelanneet aivan superjääkiekkoa. Kaikki ymmärsivät sen ja ajatus mestaruudesta alkoi voimistua.

Milanossahan hävisimme maailmanmestaruuden dramaattisesti rangaistuslaukauskisassa.

»Curre« sai hyvän oivalluksen lentokoneessa matkalla Milanosta Helsinkiin: »lite bättre«. Meidän piti vain tehdä seuraavalla kaudella kaikki vähän paremmin.

Se »lite bättre« näkyi kaikessa koko seuraavan vuoden.

Jukka Tammi, maalivahti

Milanossa minä sanoin »Aralle« puolileikilläni, että voisin mennä maaliin rangaistuslaukauskisaan. Ara kävi kysymässä Currelta. »Jamo« [Myllys] ei kuitenkaan ollut rankkareissa parhaimmillaan, eihän hän harjoitellut niitä ikinä. Minä taas harjoittelin paljonkin.

Mutta, olihan se selvää, että ei siinä vaihdettu maalivahtia.

Minä ja Jamo annoimme Currelle vinkkejä siitä, kenen kannattaisi ampua rankkareita. Ja mikäli nyt oikein muistan ja olen kuullut muilta, niin kyllä Jarilta [Kurri] kysyttiin, ha-

luaako hän ampua ratkaisevan rankkarin. Jari sanoi »ei«.

Minäkin ehdin jo antamaan neuvoja, mihin piti ampua. Olin mennyt sivusta, ja kokeillut sieltä ... »Veikkohan« ei ottanut mitään vastaan.

Vakavasti puhuen, Mika on hyvä, mutta kiekko vain pyörähti sillä kertaa.

Mika Nieminen, hyökkääjä

Kai se kipinä sitten sytytettiin siellä Milanossa. Ehkä me 1993–94 tajusimme, että voimme voittaa mitä vain. Sillä kaudella tuli kaksi mitalia, mutta molemmat olivat pettymyksiä.

Oli se hetkellisesti aika kova isku, että en tehnyt rankkarista maalia Milanossa, mutta jonkunhan sinne piti mennä ampumaan se.

Hannu Aravirta

Curre teki kerran sellaisen testin, että hän näytti pelaajille kuvan maalivahdista maalin suulla ja kysyi heiltä, mitä he näkevät. Parikymmentä sanoi näkevänsä maalivahdin ja muutama muu tolppia ja ylärimaa. Yksi pelaaja piirsi rastin yläkulmaan ja sanoi, että »tuohon minä sen nostan«.

Se oli Mika »Veikko« Nieminen.

Ja, kun Kanadan pelaaja epäonnistui rankkarissaan Milanossa, Curre kääntyi samantien ympäri ja osoitti Veikkaa. »Veikko sätter den, Veikko pistää sen sisään«.

En tiedä, kumpusiko Curren vahva luottamus siitä, että Veikko oli ainoa, joka sanoi tekevänsä maalin siinä testissä. Sitä olen joskus mietiskellyt.

Timo Jutila, puolustaja, joukkueen kapteeni

Milanossakin loppuottelu olisi pitänyt ratkaista pelaamalla. Yhtäkkiä peli muuttuikin yksilölajiksi.

Muistan, kuinka menin Milanossa kapteenien kolikonheittoon ja Luc Robitaille sanoi, että »eiköhän ratkaista mestaruuskin kolikolla«. Häntäkin harmitti se, että mestaruus

ratkaistiin rankkareilla.

Jouduin vielä finaalin jälkeen dopingtestiin ja muistan, kuinka istuin siellä kanukkien kanssa. Hekin kehuivat Suomen joukkuetta tosi kovaksi.

Eihän se mitään lohduttanut, mutta kuitenkin...

Mika Nieminen

En muistellut sitä enää seuraavalla kaudella. Olen minä nähty rankkarin videolta pari kertaa – ja tiesinhän jo lauottuani, miten se oli mennyt pieleen.

Maajoukkueessa oli niinä vuosina aina sama runko. Väittäisin, että toistakymmentä pelaajaa oli aina maajoukkueessa, ja totta kai se rakentaa joukkuehenkeä.

Siinä joukkueessa oli hyvä henki, mutta en ole montaa kertaa ollut huonohenkisessä joukkueessakaan. Oli siinä mestarijoukkueessa kuitenkin jotain erikoista.

Kyllä »vähän paremmin« piti paikkansakin. Joukkueen piti parantaa jatkuvasti turnauksesta toiseen. Jos silloin olisi ollut Euro Hockey Tour, kuten nyt, Curre ei olisi välittänyt niistä ollenkaan.

Oli aika harvinainen tilanne, että maajoukkueessa on ydinryhmä niin kauan kasassa. Nythän pelaajat lähtevät ensimmäisten hyvien kisojen jälkeen nhl:ään.

Erik Hämäläinen, puolustaja

Milano 1994 oli se siemen. Se oli mestaruuden siemen. Ei sitä ääneen sanottu, mutta oli minullakin sellainen tunne, että seuraavalla kaudella halusimme voittaa.

Olimme pelanneet kaksi arvoturnausta – Lillehammerin olympialaiset ja Milanon mm-kisat – todella hyvin ja suurin menestys oli jäänyt molemmissa niin pienestä kiinni.

Hävityn ja voitettun finaalin ero on kamala. Milanon loppuottelutappio on ainoita jääkiekkojuttuja, joiden vuoksi olen

herännyt keskellä yötä jälkeenpäin ja harmitellut. Olimme niin lähellä.

Kultamitali oli tavoitteemme jo heti kauden ensimmäisestä kokontumisesta lähtien. Meille jaettiin kirjat, joita Curre aina jakoi.

Sen otsikkokin oli »kultaa Globenissa«.

Esa Keskinen, hyökkääjä

Pakko varmaan aloittaa vuodesta 1994, kun tämä ryhmä kasattiin. Me olimme olympialaisten paras joukkue, ja yksi erä oli katastrofi, joka pilasi koko turnauksen.

Olisimme ansainneet voiton jo vuonna 1994 mm-kisoissa ja olympialaisissa.

Jarmo Myllys, maalivahti

Vuoden 1995 joukkue oli erittäin hyvä. Suomella oli jo Lillehammerin olympialaisissa koossa melkein sama joukkue ja Milanossa tuli jo hopeaa. Joukkue pysyi hyvin kasassa ja hitsautui hyvin yhteen.

Olimme molemmissa mm-turnauksissa todella hyviä.

Saku Koivu, hyökkääjä, varakapteeni

Jos ajatellaan ihan pelillistä puolta, niin väitän, että pelasimme Lillehammerissa ja Milanossa vielä parempaa jääkiekkoa kuin Tukholmassa. Se oli se siemen, joka lähti kasvamaan ja kukoisti vuoden päästä.

Ehkä 1994 aika ei vielä ollut meidän, ehkä emme olleet kasvaneet vielä tarpeeksi, emmekä kokeneet tarpeeksi yhdessä.

Joukkueen runko oli sama ja kasvuprosessi oli ehkä pidempi kuin osasimme odottaakaan. Se kestäikin vuoden kauemmin kuin odotimme. Hedelmä ei tullutkaan olympialaisissa tai saman kevään mm-kisoissa.

Ville Peltonen, hyökkääjä

Liikenne Pohjois-Amerikkaan ei ollut niin voimakasta vielä

silloin. Rungon yhdessä pysyminen auttoi joukkuehengenkin luomisessa.

Valitettavasti yksi huono erä olympialaisissa kostautui, eikä täyspottia tullut heti ensimmäisessä turnauksessa.

Marko Kiprusoff, puolustaja

Muutama pelaaja olisi varmasti lähtenyt nhl:ään jo 1994, jos työsulkua ei olisi tullut ja sarja olisi käynnistynyt heti syksyllä. Joukkueessa oli monta nhl-tason pelaajaa, jotka olisivat lähteneet, ja jotka lähtivätkin heti seuraavalla kaudella ja tekivät vahvan uran nhl:ssä.

Raimo Helminen, hyökkääjä

Tiesimme, että maajoukkueen runko oli sama kuin edelliskaudella. Siinä vaihtui vain muutama pelaaja.

Nykyisinhän se on ihan mahdotonta. Vaikka nytkin Jokisen Olli ja kumppanit pelaavat kaikki kisat, niin jotenkin se on vain erilaista kuin silloin. Ennen se oli läheisempää. Sen verran joukkueessa on nykyisin vaihtuvuutta.

Silloin kaikki pelasivat, jos eivät Suomessa, niin ainakin täällä Pohjolassa ja me pelasimme pari kolme turnausta yhdessä. Nykyisin puolet pelaajista tulee nhl:stä vasta kevääksi. Maajoukkueessa kierrätetään paljon pelaajia, jolloin sama runko ei pelaakaan yhdessä yhtä paljon.

Ja totta kai edellisvuosi tuntui, kun vuonna 1994 pelattiin sekä olympialaiset että mm-kisat, kaksi pitkää turnausta. Olimme yhdessä melkein kolme kuukautta. Siis se ydinryhmä, 15 pelaajaa.

Ainakin pelaajat tiesivät, että meillä oli hyvät mahdollisuudet. Ei siitä puhuttu kuitenkaan ääneen. Me olimme nähneet edelliskaudella, että vaikka pelaisi kuinka hyvin, voittaminen on vaikeaa. Kaikkea voi sattua ja kaikki on mahdollista.

Varmaan olimme senkin takia varovaisia ja menimme turnaukseen matalalla profiililla. Kai se oli harkittuakin. Voin kuvitella, että se oli ihan suunniteltua. Voi olla, että siitä

sovittiin pelaajienkin kesken.

Marko Kiprusoff

En muista, että siitä olisi Milanon kotimatalla puhuttu, mutta kyllä se varmaan kaikilla kävi mielessä, että vuoden päästä uudelleen.

Esa Keskinen

Kyllä hopeakin kirkastui jonkin ajan päästä. Kanadan tasotusmaali Milanossa harmitti, koska [Jari] Kurrilta vedettiin jalat alta. Se on aina vähän kaivellut. Kanadalle olisi kuulunut jäähy ja he saivatkin maalin. Oikealla tuomiolla me olisimme voineet sen sijaan ratkaista pelin.

Rangaistuslaukaus kisa on aikamoista arpapeliä, ja mahdollisuudet ovat 50-50. Kanada oli siinä parempi.

Istuimme ottelun jälkeen pukukopissa varmaan kolmisen tuntia. Muistan, kuinka istuin Jutin vieressä ja kopissa oli ihan hiljaista. Sitten tunnelma alkoi parantua hieman ja parani kopissa saman illan aikana.

Jo samana iltana tuli tunne, että eihän sille mitään voinut.

Hannu Virta, puolustaja

Hävityn ja voitettun finaalin ero on hirvittävä. Ei sitä voi sanoa kuvailla. Hopeaan liittyy aina tietty katkeruus. Ehkä se, että mestaruus tuli nopeasti perään, on vähän helpottanut. Aina sitä miettii, mitä olisi voinut tehdä toisin.

1994 harmittaa vielä enemmän, koska pelasimme silloin erittäin hyvää jääkiekkoa. Emme tainneet hävitä eräkään.

Koko homma alkoi jo Lillehammerista, sitten oli se Milanon turnaus, jossa hävisimme mestaruuden rankkareilla ja lopulta tuli 1995 ja maailmanmestaruus.

Olympiaturnaus ja Milanon mm-kisat olivat vielä lähekkäin ja Milanosta jäi kova nälkä ja kiima, kun olimme niin lähellä, mutta emme voittaneet.

Sen jälkeenhän joukkue hajosikin, kun pelaajia lähti pal-

jon NHL:ään. Wienissä 1996 ei enää ollutkaan runko kasassa.

En tietenkään ajatellut revanssia koko vuotta. Kyllähän sitä elää omaa arkipäiväänsä omassa seurajoukkueessa. Kyllä Tukholman turnaus oli vain seuraava turnaus.

Me tiesimme, että kun teemme pienet asiat hyvin ja huolellisesti, meillä on mahdollisuudet voittaa. Edelliskauden menestys antoi toki uskoa.

Jarmo Myllys

Monelle jäi varmaan Milanon rankkaritappiosta sellainen tunne, että seuraavaa turnausta odotti oikein innolla. Mestaruus oli selkeä tavoite. Minäkin olin ollut maajoukkuekuvioissa jo 1980-luvulta, pelasin ensimmäiset mm-kisat vuonna 1987, ja 1995 oli selvää, että meille ei kelvannut muu kuin kultamitali.

Maailmanmestaruusprojektiin uskottiin ja siitä juteltiin avoimesti.

Olisi ollut karvas pettymys, jos emme olisi voittaneet mestaruutta – olisipa tullut sitten mikä muu mitali tahansa.

Se oli onnistunut projekti ja ilmapiiri oli kuin seurajoukkueessa. Me olimme paljon yhdessä. Tänäkin päivänä maajoukkueella on paljon tapahtumia, mutta nyt pelaajia kierrätetään niissä. Silloin, kun maajoukkue kokoontui, niin runko oli melkein aina sama, oli sitten mikä tapahtuma tahansa.

Jere Lehtinen, hyökkääjä

Koko 1994 nosti joukkuetta, ja kun lähdimme kauteen 1994–95, niin joukkueella oli itseluottamusta lähteä voittamaan kaikki pelit. En tiedä, ehkä aikaisempina vuosina oli ollut vähän sellaista asennetta, että »nyt tulee Kanada, ei voida voittaa«.

Totta kai aina yritetään voittaa, mutta se on helpompaa, kun itseluottamus on kohdallaan.

Emme me suoranaisesti puhuneet seuraavasta vuodesta, mutta kaikki huomasivat, että me pystymme pelaamaan hyvää jääkiekkoa korkealla tasolla. Lillehammerissa voitto jäi

yhteen erään ja Milanossa se meni rankkareihin.

1995 ei ollut nhl-pelaajia, mutta 1994 oli. Ja silloin olimme niin lähellä kuin vain voi olla.

Jukka Tammi

Curre lohdutteli meitä Milanon tappion jälkeen. Se oli raskas tappio. Kukaanhan ei tiennyt, keitä seuraavana vuonna olisi mukana turnauksessa, ja itse ajattelin, että taisi olla viimeinen mahdollisuus voittaa jotain. Curre tuli kuitenkin sanomaan, että »ensi vuonna uudestaan«.

Ei siinä montaa pelaajaa vaihtunut Milanon ja Tukholman välillä. Olisiko korkeintaan viisi pelaajaa vaihtunut. Joinakin vuosinahan oli saattanut vaihtua koko joukkue, melkein, mitä nyt »Raipe« siellä on aina ollut. No, ei ihan. [Nauraa].

Marko Palo, hyökkääjä

Joukkue kasvoi menestykseen pikkuhiljaa. Kun kemiat osuvat kohdalleen, ne osuvat. Curre osasi yhdistää pelaajia, opimme ajattelemaan uudella tavalla ja pystyimme ottamaan sen viimeisen askeleen. Koko 1994 oli ihan uskomaton.

Mika Nieminen

Muistan esimerkiksi usa-välierän vuoden 1994 mm-kisoissa, kun peli oli muistaakseni jo ensimmäisen erän jälkeen 7-0 tai jotain. Toisen erän lopussa jenkit tulivat vielä sanomaan jonkun meidän kovemman taklauksen jälkeen, että »peli on jo ohi, mutta jos haluatte pelata noin, niin täältä pesee«. Peli meni ihan kävelyksi.

Joka tapauksessa, me veimme Yhdysvaltain nhl-ryhmää ihan miten halusimme.

Tero Lehterä, hyökkääjä

Lillehammerissa hävisimme vain yhden erän koko turnauksessa, jonka myötä hävisimme Kanadalle välierässä. Tuntui, että maailma kaatui niskaan. Toisaalta on ihan sama, häviääkö

välierän vai loppuottelun. Olihan olympiapronssi hieno asia, mutta silti.

Eipä tullut parin vuoden aikana hävittyä montaa ottelua. Mieluummin olisin päästänyt ne maalit vaikka Saksaa vastaan. Kun itsellä on taululla seitsemän maalia, on ihan sama, onko vastustajalla kaksi vai viisi.

Marko Palo

Joukkueeseen ei tullut suuria muutoksia kahden vuoden aikana, nhl-pelaajia lukuunottamatta. 1995 edes nhl-pelaajia ei tullut, koska heidän sarjansa käynnistyi niin myöhään.

Maajoukkue oli minulle kuin toinen koti. Ei siinä ollut mitään eroa seurajoukkueeseen, maajoukkue oli viihtyisä paikka, jonne kaikki tulivat mielellään. Kaikilla oli sama päämäärä, joka yhdisti pelaajia.

Meillä ei ollut enää muuta tavoiteltavaa kuin maailmanmestaruus. Samalla siitä tuli hieman paineitakin.

Timo Jutila

Se oli todella joukkue. Se oli joukkue, joka kasvoi ja kasvoi ja tiivistyi. Se projekti lähti liikkeelle edellisvuoden finaalitappiosta ja sitten kuvaan tuli mukaan vielä nhl:n lakko ja kaikki.

Se kasvoi. Se joukkue kasvoi tosi kovaksi. Ja tulos oli sen mukainen.

Milanossa oltiin niin lähellä, että ... »harmittaa« on aika kevyt sana kuvaamaan niitä tunteita. Mutta kyllä se samalla avasi aikamoiset pommiluukut ja moni huomasi, että kun palikat osuvat paikoilleen, me voimme voittaa koko turnauksen.

Se oli se juttu.

Aikaisemmin maajoukkue oli lähtenyt tavoittelemaan mitalia tai »mahdollisimman hyvää suoritusta« ja niin edelleen ja niin edelleen, mutta Milano oli henkisesti iso asia. Silloin tuli rankkareissa turpaan, vaikka olisimme tietenkin omasta mielestämme ansainneet kultaa jo siellä. Sitä ei ikinä tullut. Se loi kuitenkin peruskiveä, jolle Curre ja Ara saivat raken-

nettua joukkueen.

Tuloksena oli eteenpäin menevä joukkue, joka uskoi itseensä.

Ville Peltonen

Kun hävisimme Milanossa Kanadalle, joukkue päätti voittaa mestaruuden seuraavana vuonna. Jotenkin tulee mieleen se hetki ja tunne kopissa hävityn finaalin jälkeen.

En muista, sanoiko siellä joku jo jotain, mutta ainakin minulla ja monella muulla kypsyi se päätös. Eikä sitä sen jälkeenkään muistaakseni hyssytelty, vaan sanoimme sen suoraan tavoitteeksemme.

Sillä tavalla on käynyt monille muillekin, esimerkiksi sm-liigassa viime vuosinakin, että he ovat ensin hävinneet loppuottelun ja seuraavalla kaudella sitten voittaneet.

Pitää olla selkeä tavoite, jonka voi palauttaa mieliin silloinkin, kun on vaikeampaa. »Ai niin, sen takiahan me teemme töitä nyt«.

Monet sanovat, että pelasimme jopa paremmin edellisellä kaudella, 1993–94.

Timo Jutila

Milanossa voitimme pudotuspelivaiheessa Ranskan 10-0, Yhdysvallat 8-0 ja Kanadan kanssa pelasimme 1-1, mutta hävisimme rankkarit.

Kuusi pudotuspeliä ja vain kaksi päästettyä maalia on kova saldo kaksissa kisoissa – mutta tuloksena oli vain yksi maailmanmestaruus. Meidän olisi pitänyt voittaa ne molemmat.

Ville Peltonen

Olisi pitänyt tulla pari mestaruutta ja olympialaisistakin muutakin kuin pronssia. Mutta tulipahan ainakin yksi mestaruus, ehkä juuri siksi, että hävisimme ensin.

Esa Keskinen

Kyllä meillä oli se sanontakin, »lite bättre«, ja sitä seuraavalla kaudella taisi olla »ännu bättre«. nhl-pelaajien poissaolosta puhuttiin, mutta edellisellä kaudella kaikki nhl-pelaajat olivat mukana ja olimme siellä osoittaneet olevamme paras joukkue. Kyllähän siitä edellisvuoden loppuottelusta oltiin opittu paljon.

Ei siitä hirveästi puhuttu, mutta kyllä kaikki varmasti tiesivät, että olimme saaneet toisen tilaisuuden. Eikä kukaan voinut tietää, kuinka monta niitä tulee.

Curt Lindström, päävalmentaja

Matka maailmanmestaruuteen alkoi todellakin jo Milanon mm-kisoista tai Lillehammerin olympialaisista. Olen jutellut Jutilan kanssa paljon siitä, kuinka saimme niin vahvan joukkuehengen aikaan.

Tein paljon töitä joukkuehengen rakentamiseksi, pidin pelaajien kanssa kahdenkeskisiä palavereja ja koko joukkueen kokouksia ja tein kyselyitä, joissa pelaajat saivat sanoa mielipiteensä.

Milanossa olimme hyvin lähellä ja maailmanmestaruus jäi vain yhden rangaistuslaukauksen päähän.

Muistan, että Milanon lentokentällä oli satoja suomalaisia, jotka lauloivat Maamme-laulun. Puolustusministeri Elisabeth Rehn oli järjestänyt lentokoneen vastaanottamaan meitä jo silloin.

Seuraavalla kaudella maajoukkue tapasi ensimmäisen kerran elokuussa Helsingin jäähallilla. mm-kisoihin oli kymmenen kuukautta. Kisaprojekti alkoi jo silloin.

Olin kysynyt pelaajilta heidän tavoitteistaan ja vaikka ne olivatkin tarkentuneet edellisen vuoden aikana, ne olivat osalla vieläkin aika epäselviä. Osalla pelaajista tavoitteena oli vieläkin pelkkä maajoukkuepaikka.

Joulukuisen Izvestija-turnauksen aikaan suurimmalla osalla tavoitteena oli jo maailmanmestaruus. Sieltä marras-

joulukuusta saakka joukkue tähtäsi siis mestaruuteen.

Keskityin erityisesti siihen, että pelaajilla pysyi tavoite mielessä. Kysyin heiltä jatkuvasti, oliko heidän tavoitteensa – voittaa mm-kultaa – mahdollinen. Olihan se. Ja niin kauan kuin tavoite on mahdollista saavuttaa, siihen uskotaan. Seuraava kysymys oli: »Mitä siihen pääseminen vaatii?«

Pelaajat ymmärsivät sen ja joukkueella oli kovat odotukset itseltään. Avainsanoja olivat ammattimaisuus, kärsivällisyys ja sitoutuminen.

Sami Kapanen, hyökkääjä

Kasassa oli mahtava joukkue. Siinä oli Veikko, Raipe, »Tais-to« [Tammi], Ojasen Janne, Virran »Hantta«... ja kun »Juti« hörähtää nauramaan, niin se saa hyvälle tuulelle.

Maajoukkueen kokoontumisissa olo oli kuin olisi seura-joukkueeseen mennyt.

Se oli joukkue, joka oli täynnä persoonia, ja mukana oli vanhemman polven kiekkoilijoita ... Keskisen »Essin« kaltaisia taitureita. Siinä oli taitoa, mutta kuitenkin kaikki sitoutuivat pelaamaan joukkueelle.

Marko Kiprusoff

En tiedä, mistä se joukkuehenki syntyi. Varmaankin Currella oli oma osuutensa siinä, mutta samalla pitää muistaa, että kyllä joukkueen vanhemmat pelaajat olivat fiksuja, ja antoivat nuorillekin elintilaa. Ei ollut mitään rajoituksia. Kaikki tunsivat itsensä joukkueessa tosi tärkeiksi ja siitä kuului suuri kiitos vanhemmille, johtaville pelaajille, kuten Jutila, Virta, Helminen ja Keskinen, jotka eivät ottaneet mitään erityisasemaa.

Moni huippupelaaja kun yleensä ottaa tilaa.

Vastaavasti joukkueessa oli ennakkoluulottomia nuoria. Se oli hyvä sekoitus. Valmentajat osasivat sitten tehdä niistä vielä joukkueen.

Saku Koivu

Essi, Juti, Raipe, Hantta olivat henkilöinä niin fiksuja ja niin suuria joukkuepelaajia, että he eivät missään nimessä halunneet erivapauksia itselleen.

Juti nyt ei ole hiljainen, mutta Raipe ja Essi ovat vähän hiljaisia, jotka pystyvät kuitenkin tekemään töitä kenen kansa tahansa. Ehkä siinä oli myös joukkuehengen salaisuus: kukaan ei tehnyt itsestään numeroa.

Joukkue oli kaiken ydin.

Marko Kiprusoff

Oli hyvä sattuma, että juuri silloin maajoukkueessa oli nuoria huippuja.

Ehkä sekin auttoi, että valmentaja tuli suomalaisten jääkiekkopiirien ulkopuolelta ja rakensi joukkueen siinä mielessä puhtaalta pöydältä. Ehkä sen ansiosta maajoukkueeseen tuli vaihtuvuutta, jota ei olisi tullut, jos valmentaja olisi ollut Suomesta tai ns. sisäpiiristä.

Mika Strömberg, puolustaja

Vuonna 1994 pelasimme hyvää jääkiekkoa. Curre teki meidän maajoukkueestamme hyvin pelaavan joukkueen. Joukkueessa oli koko ajan hyvä ilmapiiri, me nautimme pelaamisesta eikä maajoukkueessa rähjätty tai muuta.

Joukkueessa olemisesta nautti.

Kaikille syntyi oma rooli aika nopeasti ja selkeni, miten kenenkin pitää pelata. Se auttoi, eikä kenenkään tarvinnut ihmetellä, mitä häneltä odotettiin.

Joukkueessa oli paljon nuoria pelaajia. Ehkä vanhoihin pelaajiin luotetaan enemmän nykyisin. Ja pelaajat lähtevät nuorina nhl:ään. Vuoden 1995 joukkueesta on vieläkin 5–6 pelaajaa maajoukkueessa.

Tero Lehterä

Curre oli mieltynyt tiettyihin pelaajatyyppeihin ja kun homma toimi, niin harvoinpa voittavaa joukkuetta ruvetaan muuttamaan.

Muistan vuodesta 1994, että Marko Kiprusoff jäi alunperin varamieheksi, mutta kun Waltteri Immonen loukkaantui, hän nousi mukaan kisajoukkueeseen. Turnauksessa »Kipru« teki 3+3=6 tehopistettä ja lunasti paikkansa. Niinkin voi käydä.

Ylösen »Jussi«, Törmäsen Antti ja Niinimaan »Asseri« taisivat olla ainoat, joka tulivat vuoden 1994 jälkeen.

Vaikea puhua muiden puolesta, mutta minä ainakin tunsin oloni kotoisaksi, vaikka en ollutkaan isossa roolissa.

Ari Sulander, maalivahti

Jokainen tiesi oman roolinsa. Minäkin tiesin, että luultavasti saan pelata Tukholmassa yhden pelin. Jamo oli hyvässä kunnossa ja kaikki tiesivät, että jos hän vain onnistuu, niin joukkue voittaa. Muiden maalivahtien piti olla valmiita pelaamaan mahdollisten loukkaantumisten varalta. Ei siellä tullut mitään sekaannuksia missään vaiheessa, kaikki tiesivät tilanteen.

Curt Lindström

Jos syö hyvää kakkua, sitä haluaa lisää. Lillehammerissa tuli pronssia ja Milanossa hopeaa. Nyt kaikki halusivat voittaa.

Palaset loksahtavat paikoilleen

Vuoden 1995 mm-kisajoukkueessa oli 16 pelaajaa, jotka olivat olleet mukana edellisvuonna sekä Lillehammerin olympialaisissa että Milanon mm-kisoissa.

Curt Lindström luotti »omiin poikiinsa« ja moni pelaaja sai-kin kuulla jo vuoden 1995 alussa kuuluvansa mm-miehistöön, mikäli mitään odottamatonta – kuten loukkaantumista – ei tapahdu.

Curt Lindström ja Hannu Aravirta kasasivat joukkueeseen sekoituksen nuoria ja kokeneita pelaajia.

Alle 25-vuotiaita pelaajia oli yksitoista. Yli 30-vuotiaita kahdeksan.

Joukkueen vanhin pelaaja oli Jukka Tammi ja nuorin vasta 19-vuotias Janne Niinimaa.

Janne Niinimaa, puolustaja

Minä pääsin maajoukkueeseen vasta sm-finaalien jälkeen ja olin viimeinen, joka siihen valittiin. Ehdin olla viikon verran mukana ennen kisoja. Kaikki tapahtui hirveän nopeasti.

Curre tuli sm-finaalien jälkeen sanomaan, että pääsen antamaan näyttöjä kahdessa maaottelussa. Ensimmäisen jälkeen hän kertoi, että olin kisajoukkueessa. Se oli hieno homma.

Curt Lindström

Joukkue oli rakennettu huolella. Tukholman joukkueessa oli todellisia voittajatyyppejä ja väitän, että kaikki olivat todellisia joukkuepelaajia.

Sitä eivät ehkä kaikki Milanon joukkueen pelaajat olleet. No, en ehkä voi niinkään sanoa, kyllähän kaikki sielläkin tekivät kaikkensa.

Hannu Aravirta

Joukkueessa oli muutamia paluumuuttajia, muutamia kokeneita pelaajia ja sitten muutamia lahjakkaita nuoria pelaajia.